

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **P. V.**
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody, V. V.
zastoupen JUDr. Lenkou Dörrovou Čepkovou, advokátkou
sídlem Domažlická 145/6, Brno

proti
žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Kuřim**
sídlem Blanenská 1191, Kuřim

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2019, č.j. VS-80488/ČJ-2019-803332,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 26.3.2019, č.j. VS-80488/ČJ-2019-803332, kterým mu byl podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), uložen trest umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění úkolů programu zacházení. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí stížnost, kterou žalovaný rozhodnutím o stížnosti, jež bylo žalobci ústně oznámeno dne 28.3.2019, zamítl a napadené rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému potvrdil.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že porušil § 28 odst. 1 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody a čl. 6 odst. 2 a čl. 19 odst. 12 vnitřního řádu věznice; žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že neprodleně neohlásil zranění, které mu vzniklo, a popírá, že dne 22.3.2019 v 10:20 hod. spal přikrytý ústavním kabátem, přitom měl na lůžku vytvořenou zástěnu z ručníku. Žalovaný podle žalobce pochybil, pokud nevyslechl svědky; ty žalobce navrhuje vyslechnout v řízení před zdejším soudem. Žalovaný tak dle názoru žalobce v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dostatečně nezjistil skutkový stav věci, pročez je napadené rozhodnutí nezákonné; takovým postupem současně žalovaný zasáhl do práva žalobce na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
3. Dále žalobce namítá, že § 28 odst. 1 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, který je uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí, neexistuje. Podle žalobce žalovaný také pochybil v tom, že rozhodnutí není datováno.
4. Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, trvá na věcné správnosti napadeného rozhodnutí a nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v průběhu řízení byla porušena jeho práva. Ve výroku rozhodnutí je z důvodu písařské chyby uveden § 28 odst. 1 písm. e) namísto § 28 odst. 2 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, přičemž tuto písařskou chybu je možné odstranit. Žalovaný tak navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75

odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s.

8. Žalobce brojí proti postupu žalovaného, který dle jeho názoru dostatečně nezjistil skutkový stav, neboť neprovedl žalobcem navrhovaný výslech svědků.
9. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
10. Podle § 28 odst. 2 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený dále povinen pokud onemocní, stane se mu úraz nebo je zraněn, tyto skutečnosti neprodleně ohlásit zaměstnanci Vězeňské služby.
11. Podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.
12. Podle čl. 6 odst. 2 vnitřního řádu Věznice Kuřim je odsouzený „povinen mít ustlané lůžko v době od budíčku do večerky a to dle stanoveného vzoru, který je součástí nástěnky daného oddílu. Způsob uložení povolených osobních věcí do přidělené skříňky je taktéž dle stanoveného vzoru, který je součástí nástěnky daného oddílu. Odsouzeným je striktně zakázáno se zdržovat na jiném než kmenovém oddíle. Ve všech prostorách ubytoven platí zákaz nedovolené výzdoby ložnic se souhlasem zaměstnance věznice a plošně platí zákaz poškozování majetku, jakýchkoli zásahů do zařízení cel (ložnic) a společných prostor k užívání (např. demontáže příslušenství v koupelnách, WC), či rozdělování otevřeného okna“.
13. Podle čl. 19 odst. 2 vnitřního řádu Věznice Kuřim při vstupu zaměstnance věznice do ložnice nebo cely přítomný odsouzený v době od budíčku do večerky povstane, nebrání-li tomu jeho zdravotní stav, kouřící odsouzený uhasí cigaretu.
14. Ze správního spisu se podává, že žalovaný při rozhodování vycházel ze záznamu o kázeňském přestupku č.j. VS-80488/ČJ-2019-803332 ze dne 25.3.2019 sepsaném vychovatelem Mgr. J. T., ve kterém je uvedeno, že „[d]ne 21.3.2019 v 09.15 hod. na 6 odd., měl ods. P. V., asi 2 cm krvavou jizvu pod levým okem. Na dotaz vychovatele Mgr. J. T., uvedl, že si včera při holení odstraňoval znaménko, čímž si způsobil uvedenou jizvu. Dále dne 22.3.2019 v 10.20 hod. na 6 odd., ods. P. V. spal přikrytý ústavním kabátem, přitom měl na lůžku vytvořenou zástěnu z ručníku, který měl pověšený na horním lůžku. ... Dále odsouzený svým jednáním porušil ustanovení „Vnitřního řádu věznice“ čl. 6, odst. 2, kdy odsouzený je povinen mít ustlané lůžko v době od budíčku do večerky a to dle stanoveného vzoru ... a čl. 19, odst. 12, kdy při vstupu zaměstnance věznice do ložnice nebo cely přítomný odsouzený v době od budíčku do večerky povstane“. O existenci poranění byl sepsán záznam o zjištění (oznámení) fyzického násilí ze dne 21.3.2019 MUDr. Ř. Žalobce ke spáchání kázeňského přestupku uvedl, že „[t]o celé je lež a budu to řešit trestním oznámením“. Na základě uvedeného

záznamu o kázeňském přestupku žalovaný rozhodl o uložení kázeňského trestu, proti němuž podal žalobce dne 26.3.2019 stížnost, ve níž uvedl, že „[t]o že sem spal je lež a mám na to několik svědků. To že sem si znaménko uřízl je lež a že k úrazu nedošlo, potvrdil doktor Ř.“ Stížnost žalobce byla žalovaným zamítnuta.

15. Zdejší soud na základě výše uvedených skutečností považuje zjištění skutkového stavu žalovaným za dostatečné. Existenci rány na tváři žalobce, které si všiml vychovatel Mgr. J. T., následně potvrdil MUDr. Ř. v záznamu o zjištění (oznámení) fyzického násilí a následně i psycholog Mgr. Bc. J. J. (taktéž v záznamu o zjištění /oznámení/ fyzického násilí), přičemž žalobce ani netvrdí, že by úraz či zranění zaměstnanci vězeňské služby ohlásil. Pokud jde o porušení čl. 6 odst. 2 a čl. 19 odst. 12, tak žalobce v průběhu celého řízení závěry žalovaného nerozpíral – věcně žalobce toliko namítal, že nespál, na což dle jeho slov „má několik svědků“. Skutečnost, zda žalobce spal či nikoli, však nebyla pro vydání napadeného rozhodnutí relevantní. Žalovaný tedy nepochybil, pokud výslech svědků k této otázce neprovedl. Uvádí-li žalobce v žalobě, že dne 22.3.2019 v 10.20 hod. toliko seděl na ustlané posteli podle vzoru a měl na sobě ústavní kabát, neboť trpěl zimnicí, zdejší soud žalobci neuvěřil, neboť tuto skutečnost žalobce uvedl poprvé až v podané žalobě. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jistě by to žalobce uvedl již v řízení před žalovaným.
16. Ohrazuje-li se žalobce, že v záznamu o kázeňském přestupku uvedený ručník nebyl jeho a nenese tak za něj odpovědnost, pak i tato skutečnost je s ohledem na to, jaká porušení vnitřního řádu věznice jsou žalobci vytýkaná, zcela nepodstatná; navrhuje-li žalobce k prokázání této skutečnosti vyslechnout jím označené svědky, tak objasnění otázky „či to byl ručník“ není pro posouzení sporu rozhodné a zdejší soud tak důkaz výslechem svědků neprovedl.
17. Zdejší soud tak uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně - existence poranění na tváři žalobce vyplývá z několika dokumentů ve správním spisu a žalobce nabízí i vysvětlení jejího vzniku, skutečnost, že žalobce při příchodu vychovatele nepovstal, žalobce nerozpírá a pro své tvrzení o ustlání postele žalobce nenavrhuje žádné důkazy, přičemž ze správního spisu se podává opak. V průběhu řízení žalovaný nezkrátil práva žalobce, neboť ten se mohl se všemi podklady rozhodnutí i s rozhodnutím samotným seznámit, navrhopat důkazy a vyjadřovat se k nim. K porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod tak nedošlo.
18. Namítá-li žalobce neexistenci § 28 odst. 1 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, na který žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí odkazuje, dává mu zdejší soud za pravdu. S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde již žalovaný správně odkazuje na § 28 odst. 2 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody a dokonce jej cituje, dospěl zdejší soud k závěru, že se jedná o zjevnou nesprávnost, tedy o takovou chybu, k níž došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 3/2016-20 ze dne 8.4.2016). Ač tedy žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl nesprávné ustanovení zákona, nejedná o tak závažné pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 194/2018-38 ze dne 11.10.2018).
19. Žalobce také namítá, že napadené rozhodnutí není datováno.

20. Žalobcem přiložená kopie rozhodnutí opravdu datována není, nicméně tato kopie neobsahuje ani stížnost žalobce, otisk úředního razítka a další náležitosti. Oproti tomu rozhodnutí zaslané žalovaným jako součást správního spisu obsahuje jak datum (26.3.2019), tak podpis „zpracovatele“ a několik podpisů žalobce včetně jím podané stížnosti (ručně vepsané pod text rozhodnutí). Zdejší soud tak nepovažuje tuto námitku za důvodnou.
21. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 9. července 2020

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

